

ANG ILAW SA BINTANA

Sa mahabang bahagi ng buhay ko, naniwala akong sinusukat ang halaga ng isang tao sa kanyang nagawa. Sa paglipas ng mga taon, napansin kong ang mga taong pinaka-naaalala ko ay halos hindi kailanman ang mga nakamit ang pinaka-kahanga-hangang resulta. Naaalala ko ang mga nanatiling malapit, ang mga nakinig, ang mga naroon. Hindi lamang ang ginawa mo ang naaalala ng alaala ng tao. Naaalala nito kung paano mo naramdaman ang iba.

Marami ang naniniwalang ang pagtulong ay ang paghahanap ng solusyon. Hindi na ako sigurado ryan. Ang mga taong tunay na tumulong sa akin ay hindi laging nagtaglay ng mga sagot. Kadalasan, taglay lamang nila ang kagustuhang manatili. At sapat na iyon. Namumuhay tayo sa isang lipunang puno ng koneksyon at kadalasa'y kulang sa presensya — kaya nating maabot ang kahit sino sa loob ng ilang segundo, ngunit maraming tao ang mas nag-iisa kaysa dati.

Sa pagtanda, natutunan kong maraming problema ang hindi humihiling na agad malutas. Humihiling silang tawirin. At kapag kailangang tawirin ang isang problema, mas mahalaga ang presensya kaysa kakayahan. Huminto akong maramdamang obligadong maghanap ng solusyon para sa lahat, at nagsimulang paunlarin ang ibang katangian: ang pagiging handang naroroon.

Nakakalimutan ng mga tao ang maraming bagay. Nakakalimutan nila ang mga salita, petsa, kahit mahahalagang pangyayari. Ngunit bihira nilang nakakalimutan kung sino ang nanatili sa kanilang tabi sa kinakailangang sandali. Hindi natin laging mababago ang mangyayari, hindi natin laging mapapagaling o masasagip o mauunawaan. Ngunit maaari tayong naroon. At mas madalas kaysa inaakala natin, sapat na ang presensya.

*Ferdinando Frega
Gillette Man*